

troet, være en Gæld. Saa maa jeg sige, det ser ualmindelig sort ud for de Mennesker, der anbringer deres Penge i Bankerne; thi naar de store forretningsdrivende, naar hele Forretningsverdenen anbringer Penge i Bankerne, hvad er det saa, der sker? Det er det, at den Del af deres Driftskapital, som de ikke i det givne Øjeblik har staaende i Driften, men som de reserverer til den nærmeste Fremtid, den „betror“ de til Banken som Driftskapital for denne, og de vilde dog blive højst forbløffede, hvis Banken ikke betragtede disse „til Forvaltning betroede“ Driftsmidler som en Gæld, Banken skyldte dem. Jeg tror derfor, at denne Udtalelse vilde revolutionere hele vort Kreditvæsen paa det allerfarligste, og allerede derfor trænger den til paa det bestemtteste at modsiges.

Nu er det ganske ejendommeligt at se, hvorledes det altid hævner sig, naar man indlader sig paa noget irrationelt. Det er aabenbart, at Skattemyndighederne har været klare over, at Aktieselskaber som saadanne ikke har nogen Formue, men for at gaa en nem og praktisk Vej, for ikke at komme ind paa disse Vurderinger, som den ærede Ordfører talte om, og hvis store Vanskeligheder han paaviste, er man kommet til at tale om noget saadant som Beløb, der „svarer til“ Aktiekapitalen o. s. v. Man har vel været klar over, siger jeg, fra Skattemyndighedernes Side, at dette med Aktieselskabers Formue i og for sig var noget Nonsens, men skulde man endelig gaa den Vej, var det dog en praktisk haandterlig Fremgangsmaade. Da saa Forslaget kommer ned i Folketinget, gribes selv den højtærede Finansministers egne Partifæller af Forskrækkelse ved at se, at det, som staaar paa Passivside, Aktieselskabernes Gæld, nu skal gøres til Genstand for en Formuebeskatning, og selv Ordføreren dernede i Folketinget (Ivar Berendsen), der sikkert er en Mand, der gør sig al Umage for at være den højtærede Finansminister tilpas og gerne gaar gennem tykt og tyndt for hans Skyld, selv ham var det dog i dette Tilfælde for meget. Han havde nemlig endnu ikke svunget sig op til det ophøjede Standpunkt, som den højtærede Finansminister indtog her ved Sagens første Behandling i Tinget, hvor han simpelthen sagde, at „vi maa tage Pengene, hvor vi i Øjeblikket mener, de kan faas“, og „smaalige Hensyn til, om der derved bliver Tale om Dobbeltbeskatning, er vi forlængst borte fra“. Ja, at tale om *Smaalighed* i denne Sammenhæng turde dog maaske være noget for flot.

Man begaar i Finansvidenskaben ligesom i al anden Videnskab — den rationelle Indtægtsbestemmelse er nemlig gjort til Genstand for virkelig videnskabelig Forskning, saaledes at der paa dette bestemte Punkt kan siges, at man staaar overfor videnskabelige Overvejelser — lige saa stor en Fejl ved at gøre noget for smaat som ved at overdrive. Vanskeligheden bestaar her som overalt i, for at tale med den gamle Græker Aristoteles, at finde *Midtermaalet*, den fine Linie, som skiller Sandheden fra Overdrivelsen. *Fejlte* kan man paa mange Maader, ogsaa i Skatteteorier, og i saa Henseende har den højtærede Finansminister virkelig vist en frugtbar Fantasi, men det rigtige kan man kun gøre paa een Maade, og i dette Tilfælde er det rigtige det at undlade at gennemføre en Beskatning af Aktieselskabers Formue, for naar man skal til at finde denne Formue, kommer man til at staa overfor et Problem, der er lige saa uløseligt som Cirkelens Kvadratur. Nu er det imidlertid gaaet godt denne Gang, og derfor vilde jeg i Modsætning til den højtærede Finansministers Bebudelse af Muligheden af, at denne besynderlige Skat nogen Sinde skulde kunne fremkomme igen paa Tingets Bord, snarere gøre de Ord til mine, som i H. C. Andersens Eventyr om Snedronningen Prinsen og Prinsessen siger til Kragerne, da de har lodset den lille Gerda ind i Sovekammeret og forstyrret den prinselige Nattesøvn: „De roste dem og var slet ikke vrede paa dem, men de skulde dog ikke gøre det oftere!“ Og saaledes mener jeg, at vi i den Afstemning, der nu snart skal foregaa, naturligt vil lægge overfor saavel den nuværende Finansminister som overfor enhver følgende Finansminister dette, at man slet ikke er vred paa Ministeren, fordi han er kommet med dette Forslag, *men han skulde dog ikke gøre det oftere!*

Ordføreren (Dalsgaard): Jeg skal kun sige et Par Ord om de af Mindretallet under Nr. 1 og 2 stillede Ændringsforslag til Ejendomskyldlovens §§ 1 og 2. Jeg maa fraraade disse Ændringsforslag, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa Realiteten af dem. Jeg skal kun sige til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), at naar han betegnede den særlige Jordvurdering som en alt for dyr Foranstaltning, da det var en unyttig Foranstaltning, saa kan jeg være enig med ham i, at hvis det var en ganske unyttig Foranstaltning, vilde den være temmelig dyr. Men